

[Jørgen Gram.]

Pligt. Da man har sagt, at den nuværende Udenrigsminister er *persona grata* i London, skulde vi, hvis det passer, ikke have daarlige Kort paa Haanden. Det ligger Befolkningen dybt paa Sinde, og kan og vil Udenrigsministeren ikke, saa maa det danske Folk nu ved Valget tilkendegive sin Vilje paa det Punkt, saa vi faar en Regering og en Udenrigsminister, om hvilke man er sikker paa, at de gør deres alleryderste herfor. Men Valget staar jo ikke om dette Spørgsmaal alene.

Det er efter min Mening heller ikke nok, at der kommer en Forbindelsesofficer til Flensborg; de allierede Repræsentanter dernede er venligt nok indstillede, saa vidt man hører, men man savner Direktiver højere oppe fra. Jeg vil gerne spørge: Hvorfor har Udenrigsministeren ikke søgt etableret Forbindelse, ikke alene hos den engelske øverstkommanderende i Plön, men ogsaa hos selve Feltmarskal Montgomery, som næst efter London er den, der bestemmer i alle Forhold?

Jeg læser i „Jydske Tidende“ af 3. Oktober, at den Øverstkommanderende for de engelske Styrker i Sydslesvig har besøgt Borgmesteren i Kolding og med ham drøftet Spørgsmaal om Sydslesvig, hvorefter Borgmesteren har foreslaaet Generalen et Møde med Udenrigsministeren, som saa skal have fundet Sted. Er dette Referat rigtigt, er det virkelig afhængigt af et saadant tilfældigt Besøg, om den øverstkommanderende engelske Officer i Sydslesvig faar Orientering af den danske Udenrigsminister eller ej? Det burde dog være Udenrigsministeren og ikke en Tilfældighed, som var initiativtagende — men maaske passer Referatet ikke.

Jeg vil bede den højtærede Udenrigsminister besvare, om han foruden et Besøg i London og Forbindelse med Montgomery ikke ogsaa kunde tænke sig et Besøg i Flensborg igen. Nu hører man dernede paa alle Omraader om uheldige Forhold blandt den hjemmehørende Befolkning, uheldige Skoleforhold, manglende dansk Kirkebetjening o. s. v. Der er store og paatrængende Problemer nok. Vi har lige i Aviserne set, at man nede i Tyskland har oprettet smaa Stater, Hertugdømmer med egen Administration. Slesvig har før 64 aldrig været tilknyttet det tyske Rige. Jeg synes, der var al mulig Grund til at gøre de allierede Magter opmærksom paa, at ogsaa dette Omraade vilde kunne administrere sig selv. Det vilde være af uvurderlig Betydning, ikke blot for Befolkningen dernede, men ogsaa for Danmark.

Baggrunden for denne min Henvendelse er ikke Angrebslyst eller Lyst til Kritik, men den Angst og dybe Bekymring, som jeg sammen med store Dele af det danske Folk føler ved Udviklingen i Sydslesvig, som er ved at kvæle Glæden over det spirende danske — ja, selve det danske Liv dernede. Grundlaget for Fremtiden lægges nu. Forfejles dette, kan ubodelig Skade ske, for hvis det videre udvikler sig med Flygtninge og den nazistiske Indflydelse dernede, og dette faar Lov at fæstne sig, da kan Danskheden ikke gro, men vil gaa under i Malstrømmen, og Grænsekampen vil blive ført længere nordpaa, saa den Nationalstat, som vi alle ønsker at bo i, vil være umuliggjort.

Kjærbød: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har ved anden Behandling af Forslag til Lov om Erstatning til Besættelsestidens Ofre været inde paa en vis Kritik af den Understøttelsesordning, som Regeringen havde bestemt sig til at følge for de internerede Kommunisters Paarørende, og som det faldt i min Lod som Socialminister at føre ud i Livet. Jeg var desværre ikke til Stede i det høje Ting den nævnte Dag, fordi jeg var paa Tjenesterejse, og kunde derfor ikke svare det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen, hvilket jeg nu benytter Lejligheden til at gøre.

Det ærede Medlem har navnlig herunder spurgt mig, om der er en Sammenhæng mellem et Brev, som jeg skrev til Statsminister Stauning, hvori jeg gjorde opmærksom paa, at vel kunde der maaske være Grund til Klage fra de interneredes Side over de økonomiske Forhold, men jeg havde den Opfattelse, at Pastor Povlsens stadige Besøg i Lejren var medvirkende til at fremme Utilfredsheden, og den Omstændighed, at Myndighederne umiddelbart efter nægtede fhv. Kirkeminister Povlsens Adgang til Horserødlejren og Vestre Fængsel.

De enkelte ærede Medlemmer af det høje Ting vil i Løbet af Dagen kunne gøre sig bekendt med det paagældende Brev og ligeledes med Indholdet af et Brev, jeg har sendt til forskellige sociale Udvalg for at indskærpe dem deres Pligt til at behandle de interneredes Paarørende paa en forsvarlig Maade. Men jeg vil gerne straks slaa fast, at der ikke, mig bekendt, bestaar nogen Sammenhæng mellem mit Brev og et eventuelt Forbud mod fhv. Kirkeminister Povlsens Adgang til Horserød og Vestre Fængsel, og jeg er end ikke bekendt med, at et saadant Forbud er blevet udstedt. Tværtimod er det nu blevet sagt mig, at et Forbud ikke